

"OMUL DE GOL", "VIRFUL DE LANCE", REALIZATORUL PRINCIPAL", "VIRFUL DE ATAC", iată numai câteva din expresiile intrate, în ultima vreme, în vocabularul fotbalistic curent și care desemnează pe jucătorul de atac cel mai avansat al unei echipe, oel cărui rol este dat să se găsească, în permanentă, în acută luptă cu apărătorii, căruia îi revine rolul principal în finalizarea acțiunilor ofensive. La unele echipe, el este un solist, la altele are cite un auxiliar sau doi, mai mult sau mai puțin activi, adeseori acență funcție și modifică conținutul în raport cu adversarul, cu locul de desfășurare a partidei (acasă sau în deplasare), dar — în esență — ideea de joc nu cunoaște prea mari diferențieri.

Pornind de la acest aspect al fotbalului actual și, mai ales, de la constatarea că în etapa a XX-a a Diviziei A rolul ca atare a fost slab servit de titularii „distribuiți”, din moment ce s-a înregistrat recordul de ineficacitate al campionatului, reporterii noștri vă prezintă azi observațiile lor în materie, bazate pe urmărirea celor nouă partide.

BUCHUREȘTI. — Rapidistul NEAGU, insistent, activ în această fază în care Cadar, căzut la pământ, îi barează calea spre poartă.

Foto: P. ROMOȘAN

EXPRESII ALE UNOR STILURI DE JOC DIFERITE

În meciul Rapid — Steagul roșu virtuțile de lance ale celor două echipe, jucătorii de avanpost s-au numit, la Bucureșteni, Neagu — secundat cu destul de puțină convingere de Savu — și Pescaru, la brașoveni, bine susținut de jocul inteligent al mijlocașilor-atacanți Șerbănoiu și Ghergheli. Această scurtă introducere în temă ne oferă, din capul locului o imagine, fie și sumară, a modului în care atacanții centrali, plasați la înălțimea ultimului apărător au acționat în cursul meciului.

De o parte, reținem ideea tactică pusă în aplicare de Steagul roșu: Pescaru, fotbalist complet, capabil să îndeplinească cu succes condiția jucătorului cu sarcini duble, având în plus și o bogată experiență competițională, a acoperit o zonă mare de acțiune, participând, în egală măsură, la construcția jocului ca și la momentele de finalizare. În același timp „nouarul” brașovean și-a adus contribuția și la activitatea echipei sale în fazele de apărare, prin presing, deposedări și interceptii, realizate de regulă pînă

la granița treimii proprii. De partea cealaltă, Neagu, izolat între fundașii centrali stegari, jucînd numai atunci cînd a avut mingea la picior și angajat de cele mai multe ori pe spații foarte aglomerate și-a limitat zona de pondere a activității în preajma suprafeței de pedepsă adverse și a portul său ofensiv la acțiuni individuale frontale și acestea nespus de celalți coechipieri.

Paradoxal însă, în raport cu volumul și calitatea prestațiilor celor două principale virtuți de atac din întâlnirea de simbătă din Giulești, Neagu și nu Pescaru a reușit să înscrie unul din golurile partidei. A fost însă o simplă scintile de virtuozitate a jucătorului rapidist, care n-a putut aduce victoria echipei sale, în timp ce contribuția lui Pescaru la strădania colectivă a formației brașovene, într-un fel mai puțin spectaculoasă, a fost totuși determinantă în stabilirea echilibrului de forțe din teren și în obținerea unei prețioase remize.

Mihai IONESCU

CINCI VÎRFURI PENTRU CINCI ȘUTURI!

Greu de scris despre virtuțile de atac care au acționat aumnică după-amiază pe stadionul „1 Mai” din Constanța. Și asta pentru că nici o echipă au a prezentat niște tipici „centri înaintași”. Mărelescu, Caraman și apoi Negoescu, de o parte, Muleșcu și Roznai de cealaltă, acționînd cu schimburi, în funcție de fază, ca „virfi”, cu toții preferînd să apară din propriile linii de mijloc, ca să producă surpriza. În sprijinul constatării vine și numărul de șuturi expediate: cei cinci au tras la poartă de numai cinci ori! Mărelescu e autorul a două lovituri (inclusiv golul), Roznai a încă două, iar Muleșcu al celei de a cincea! Foarte puțin pentru niște atacanți cu gaioane frumoase, recunoscuți (în special Mărelescu și Muleșcu) și datorită clasamentului golgeterilor, ca reprezentînd un real pericol pentru orice poartă.

Obligați să suplinească deficiențele liniei de mijloc, atacanții lui F.C. Constanța au căutat să-și crezeze ei înșiși ocazii (cum a încercat Caraman) mai mult decît să șuteze.

Mircea TUDORAN

OBSERVAȚII DIN ETAPA A XX-a A DIVIZIEI A

„VÎRFUL I

PROBLEMĂ MEREU ACTUALĂ A FOTBALL

ALEGERE

INSPIRATĂ

O ARIPĂ ȘI UN

În zilele premergătoare partidei de la Ploiești, antrenorul Mircea Dridea medita încă la găsirea virtuții de atac, a jucătorului care să spargă masiva defensivă, băcăuană, care să marcheze acele goluri atît de necesare la activul echipei. I-a avut în vedere pe Pisău, Pirvu și Rădulescu, dar pînă la urmă l-a preferat pe Istrătescu, jucător cu destule calități și care este într-un progres evident față de anul trecut. Alegerea a fost inspirată întrucît numărul 9 ploieștean a stat mai tot timpul înfipt în coasta celor doi fundași centrali, Velicu — „omul umbră” al lui Istrătescu — și Catargiu — „omul de dublaj”.

Virful gazdelor a cîștigat numeroase dueluri cu apărătorii lui Sport Club, el probînd marea calitate ce stă bine oricărui golgeter — aceea de a fi mereu în apropierea buturilor adverse de a nu căuta prea mult poziția ideală de șut. În afara golului egalizator (la care are meritul de a fi fost pe fază, mingea revenind din bara stînga a porții lui Ursache), Istrătescu a mai avut ocazia înscrierii a încă unui gol (min. 21) cînd, servit excelent de „virful doi” ce-l sprijinea din spate (Cuperman) s-a pripit trăgînd în piciorul lui Ursache care plonjase cu o fracțiune de secundă mai înainte: o sim-

plă săltare a balonului și Petrolul și-ar fi deschis drumul spre victorie.

Fără îndoială că acțiunile sale au fost rodul activității laborioase depuse de Cuperman, Crîngășu și Angelescu (nici aceștia nu s-au sfiit să tragă la poartă) și mai puțin al extremelor Ștefănescu și Zamfir care frînează jocul echipei, prin abuzul de driblinguri, la care se adaugă și inexactitatea centrărilor. Reproșindu-i lui Istrătescu, în unele execuții, lipsa de finețe și de precizie în pasarea balonului, înclinăm să credem că, duminică, a fost foarte aproape de cerințele unui veritabil virf de atac.

La Sport Club atacantul cel mai avansat a fost Băluță (deși în unele momente l-am surprins ori pe Dembrowschi, ori pe Pană) și el autor al unui gol dar și al unei mari ratări (min 63), la o centrare realizată de Pană conjugată cu marea eroare de marcaj a lui Eparu. Altădată Băluță era mai bătaios, mai exact și mai ordonat în acțiuni. Și nu se poate spune că n-a fost ajutat de colegi. Să sperăm că minusurile sale — lipsa de angajament, travaliu pe spațiu restrîns — au fost simple accidente.

Stelian TRANDAFIRESCU

DOAR UIFĂLEANU MAI APROAPE DE CERINȚE

În partida cu universitarii clujeni, Sportul studentesc a mizat, ca de obicei, pentru rolul „omului de gol”, pe Mircea Sandu. Lăudat, nu de mult, pentru calitățile sale de golgeter (demarcare, insistență, simț al porții), confirmate și de faptul că în actualul campionat el este cel mai productiv atacant al echipei (9 goluri), Mircea Sandu a fost însă, duminică, o deziluzie. În partida la care ne referim, el a jucat confuz, neinspirat, încercînd rezolvări mult prea complicate. Este adevărat, virful de atac cel mai avansat este un jucător, în primul rînd, de realizare, dar această nu exclude și participarea sa, cit de cit, la combinații. Or, M. Sandu se pare că ignoră acest aspect, rezumîndu-se la joc pasiv, de aștep-

tare a mingii la picior sau a unei centrări ideale. Nu este mai puțin adevărat că, în repriza a doua, chiar cînd a primit o asemenea minge, pe care a așteptat-o tot meciul, a ratat nepermis. Forma lui slabă dă de gîndit mai ales în contextul selecționării sale în lotul național. Cel de-al doilea virf al gazdelor, Ion Constantin, n-a putut nici el suplini eclipsa „numărului 1” din atacul bucureștean, jucînd și el lent, visător, fără „angajament”. Practic, el n-a reușit să se găsească niciodată — pe parcursul celor 90 de minute — într-o reală situație de gol, ceea ce îi califică elocvent evoluția.

De cealaltă parte, rolul de „virf de lance” i-a revenit lui Uifăleanu. Aripă dreaptă o întreagă carieră, el

are obișnuința cursei lungi, pe spațiu mai puțin aglomerat decît centrul terenului, ceea ce-i dă unele decalități în noul rol. Nefîind un „stor de combinație”, el a urmărit mai mult lansări, mai ales în repriza secundă cînd Mureșan (cu care ar fi putut eventual conlucra), s-a retras efectiv în linia de mijloc. Valențele ofensive ale clujenilor au fost însă satisfăcute, în repriza secundă, de introducerea pe aripa dreaptă a lui Coca, acesta preluînd o cotă din sarcinile în atac ale lui Mureșan. Dintre toți jucătorii — virf de duminică de pe stadionul Republicii, cel mai bun în rol a fost Uifăleanu.

Radu URZICEANU

ROLURI CARACTERISTICE, ÎMPREJURĂRI DIAMETRAL OPUSE

Între misiunile, între condițiile în care au acționat cei doi „oameni de gol” prin excelență, ai partidei de la Arad, Kun și, respectiv, Năstase, au existat, firește, deosebiri importante. Dictate nu numai de caracteristicile tactice ale lui U.T.A. și, respectiv, Steaua, dar și de împrejurarea că una dintre formații evolua pe teren propriu și cealaltă în deplasare. Ca să nu mai vorbim de particularitățile coechipierilor, de randamentul lor în ziua în care am radio-grafiat, sumar, evoluția celor mai avansați jucători de la U.T.A. și Steaua.

Kun, care parcurge și o perioadă de formă excelentă, dispune — în partidele de la Arad — de aporțul a doi auxiliari prețioși numiți Do-

mide și Broșovschi. Cei considerați, oficial și ca așezare inițială, mijlocași ai unsprezecelei textilist, devin — și nu numai în întîlnirile de acasă — niște interți de odinioară, din sistemul WM, jucători care vin din urmă cu multă impetuzitate și velleități ofensive. În asemenea condiții, Kun nu rămîne izolat în grupul apărătorilor adversi, el poate încerca și combinații pe spațiu mic, se poate angaja și în acele acțiuni care îi sînt caracteristice, de spargere a apărării adverse pe frontul ei drept (știindu-se predilecția nr. 8 din formația lui U.T.A. de a acționa pe stînga), pentru că e, de regulă, dublat. Așa ne-a apărut el și în partida de duminică.

Dincolo, la Steaua, Năstase a fost căutat, cu insistență, cu mingi lungi. Știm cit de periculos devine el dacă poate să pornească acțiunea prin dribling efectuat cu piciorul stîng, în general și el avînd preferințe pentru pătrunderile pe stînga determinate de particularitățile de joc și de redutabilitatea piciorului stîng. La Arad, Năstase a reușit puține asemenea acțiuni care, în condițiile jocului, îi cereau să avanseze solitar și plin de curaj spre careul advers. O singură dată a realizat o cursă completă și din ea s-a născut cea mai mare ocazie, aceea mult pomenită, ratată de Ion Ion.

Etimie IONESCU

SUB NOTA, MOD

Urmărind evoluția liderului, cu doi oameni de gol în zona centrală a atacului lor, ne-am așteptat, desigur, să consemnăm la capitolul pe care-l dezbatem azi aspecte pozitive. Așezată într-un clasic 1-4-2-4, de la început, Universitatea și-a dezvoltat tactica folosită pe teren propriu: joc eminamente ofensiv, pentru victorie. Bălan, ca cel mai avansat atacant, și, la cîțiva metri de el, Oblemenco, au încercat pătrunderea printre apărătorii adversi încă din primul minut, cînd Bălan, de altfel, s-a și aflat la un pas de gol. Dar cu timpul, „turnarii” Universității au început să dezvăluie o formă slabă, exprimată prin poziții statice, prin evidentă indispoziție de joc. Mai lent ca oricînd, Bălan deși în poziție avansată, la ultimul apărător, nu s-a deplasat nici un moment. La fel de lent și Oblemenco, cu mai puține posibilități fizice (cel puțin duminică) ca să se „bată” cu apărarea adversă, așa cum o făcea altădată. Oblemenco, însă, cu mai multă experiență, a anticipat două excelente situații, dar a ratat de la 6-7 metri. În plus, la centrările lui Taralungă, și mai ales ale lui Marcu, înghesuți în mijlocul apărătorilor, au pierdut cu regu-

BUCHUREȘTI. — Cei doi atacanți centrali ai Sportului studentesc, M. SANDU și I. CONSTANTIN, își dau (parcă) mîna în această fază, ca o ilustrare a figurii terse pe care au făcut-o, în egală măsură, în meciul cu „U” Cluj.

Foto: S. BAKCSY